

[Alfred Jensen.]

på en virkelig løsning af de problemer, som f. eks. aldersrentemodtagerne står overfor. Her er kun medtaget den forøgelse af udgifterne, som visse smålovsændringer medfører, og den tilgang, som må forventes at komme af rentemodtagere i det kommende år.

Der er heller ikke taget fat på at søge en løsning af den sociale kontingentbyrde, som ministeren omtalte i fremsættelsestalen. Man kører videre med de samme utilstrækkelige tilskud til arbejdsløsheds-kasser og sygekasser, som jo bl. a. for sygekassernes vedkommende er resulteret i meget stor kontingentstigning. Men den forhøjelse af renten, som de gamle håber på at få, det, der for dem var tegnet på en ny politik, er der ikke tænkt på ved de opstillede udgiftsbeløb. Såfremt forhøjelserne på forsvarsministeriets budget var overført til socialministeriet, ville man kunne tage fat på følelige forbedringer af de gamles forhold — eller man kan også sige det på den måde: kunne man være slået ind på en gradvis overgang til folkepension. 216 mill. kr. er omkring $\frac{1}{3}$ af det beløb, som overgangen til folkepension ville udkræve, hvis man gik over til den i dette år.

Pengene kan altså fremskaffes, det er blot et spørgsmål, om man vil fremskaffe dem til de formål, som folket ønsker, og altså bruge pengene på den rigtige måde. Der er ingen tvivl om, at en ændring i den retning, som jeg her har givet udtryk for, ikke alene ville blive hilst med glæde af de gamle, men af endnu langt flere i dette land.

Jeg ved meget vel, at man kan give forklaringen på, hvorfor der ikke er sket ændringer i disse udgiftsbeløb. Jeg ved også godt, at regeringen virkelig tumler med planer og har de bedste hensigter angående de gamle. Det kan være meget godt med planer og hensigter, men det er ikke tilstrækkeligt; de gamle skal have forbedringer, skal have realiteter, medens de lever, og det er nu, der skal tages fat på spørgsmålets løsning. Det er her, det kniber med såvel evnen som modet hos den siddende regering.

Det lovforslag, socialministeren fremsatte, om tillæg til renten til de gamle og invaliderne, indeholdt ikke noget om en fast forhøjelse af de månedlige rentebeløb, og der var heller ikke tale om nogen udjævning af

forskellen mellem landkommuner, købstæder og hovedstaden, som det blev lovet fra alle partiers side i valgkampen. Og det havde dog været rimeligt, hvis regeringen havde sådanne planer, om den var mødt frem med dem i lovforslags form. Det er karakteristisk, at den betænkning, der nu foreligger, viser, at ministeren, at regeringen under indtryk af den debat, der har været ført her i tinget, har set sig nødsaget til at punge ud med 20 mill. kr. mere til rentemodtagerne, end man ellers havde tænkt sig. Det er altså, hvad man kan vente sig i retning af en ny politik på folkeforsikringens område fra regeringens side, og det er jo såre betegnende.

Jeg havde ventet i dette finanslovsforslag at se opført et beløb på ca. 50 mill. kr. til fremme af opførelsen af billige boliger. Når jeg har haft denne forventning, er det, fordi socialdemokratiet, da det var i opposition, stillede et sådant forslag og kørte det meget stærkt op ikke alene i debatten herinde, men også ude i landet. Der er trang til et sådant boligbyggeri, men der findes ikke noget om det i finanslovsforslaget. Jeg har heller ikke mærket meget til planer i den retning fra boligministeriet. Vi kommunister mener, at der skal ydes hjælp til opførelse af boliger, for at der kan sikres opførelse ikke alene af flere boliger, men også af boliger til en overkommelig pris. Vi godkender aldeles ikke den måde, hvorpå det ærede medlem hr. Aksel Møller i går forsøgte at stille problemet boligbyggeri op. Man måtte uvilkårligt få det indtryk, at boligstøtteleven havde forhindret, at der blev opført et tilstrækkeligt antal boliger, ellers forstår jeg ikke, hvad hensigten var med en sammenligning mellem det private byggeri i 30erne og nu.

Jeg tror, man skal gøre sig klart, at hvis der ikke var ydet støtte til boligbyggeriet, havde det set langt, langt værre ud både med boligforholdene og huslejen, end det gør nu. Vi mener som sagt, at støtte må ydes, derom kan der ikke være megen diskussion, kun om, under hvilken form det skal ske, og hvilke foranstaltninger der skal træffes, for at støtten skal blive effektiv.

Regeringen taler om, at den er interesseret i høj beskæftigelse. Det gælder formodentlig for alle dele af den danske arbejderklasse, altså også arbejdsmændene, der året igennem mærker arbejdsløsheden, men na-